ទីពឹងដ៏ក្សេមក្សាន្ត

ពហុំ វេ សរណំ យន្តិ	បព្វតានិ វនានិ ច
អារាមរុក្ខចេត្យានិ	មនុស្សា ភយតជ្ជិតា
នេតំ ខោ សរណំ ខេមំ	នេតំ សរណមុត្តមំ
នេតំ សរណមាគម្ម	សព្វទុក្ខា បមុញ្ចតិ។
យោ ច ពុទ្ធញ្ច ធម្មញ្ច	សង្ឃញ្ច សរណំ គតោ
ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ	សម្មប្បញ្ញាយ បស្សតិ
ទុក្ខំ ទុក្ខស្សមុប្បាទំ	ទុក្ខស្ស ច អតិក្កមំ
អរិយញ្ចដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ	ទុក្ខូបសមគាមិនំ
ឯតំ ខោ សរណំ ខេមំ	ឯតំ សរណមុត្តមំ
ឯតំ សរណមាគម្ម	សព្វទុក្ខា បមុញ្ចតិ ។

មនុស្សដ៏ច្រើន　　　　កាលណាមានភ័យ
តែងពឹងអាស្រ័យ　　　　ពំនឹងនានា
អ្នកខ្លះពឹងភ្នំ　　　　ខ្លះព្រៃព្រឹក្សា
ខ្លះពឹងវត្តវ៉ា　　　　ខ្លះពឹងចេតិយ ។
ពំនឹងទាំងនោះ　　　　មិនបានក្សេមក្សាន្ត
មិនមែនជាឋាន　　　　ឧត្តមប្រពៃ
មិនរួចចាកទោស　　　　ទុក្ខគ្រប់វិស័យ
ព្រោះតែអាស្រ័យ　　　　ពំនឹងនោះឡើយ ។
រីជនឯណា　　　　បានដល់ព្រះពុទ្ធ
ព្រះធម៌វិសុទ្ធ　　　　និងព្រះសង្ឃហើយ
ឃើញសច្ចៈបួន　　　　និព្វានជាត្រើយ
នេះហើយដោយសារ　　　　បញ្ញាប្រពៃ ។
ឃើញទុក្ខឃើញហេតុ　　　　កើតឡើងនៃទុក្ខ
ឃើញនិរោធសុខ　　　　ឥតមានទុក្ខភ័យ

ឃើញមគ្គប្រកប ដោយអង្គប្រាំបី
នៃព្រះអរិយ៍ ថ្ងៃវិសេសផង ។
ពំនឹងទាំងនោះ ជាទីក្រេមក្សាន្ត
ជាឧត្តមដ្ឋាន ប្រពៃកន្ទង
រួចផុតចាកទោស ទុក្ខទាំងបួនកង
សុខក្រៃពេកហោង ព្រោះពំនឹងនោះ ៗ

ចាក ព្រះរតនត្រ័យ ឆ្នាំ ១៩៩៤